

Botos László

A DUNAI KONFÖDERÁCIÓ

Az nem lehet, hogy ész, erő,
És oly szent akarat
Hiába sorvadozzanak
Egy átoksúly alatt.

Még jöni kell, még jöni fog
Egy jobb kor, mely után
Buzgó imádság epedez
Százerek ajakán.

Szózat

Magyar nemzetem, magyar nép. Nagy volt nemzetünk és szilárd. Nagyok leszünk és szabadok, ha megfogjuk egymás kezét. Egyesüljünk Kárpát-medence népei, mint a múltban ezer éven át tettük. Külön- külön gyengék vagyunk, és egyre csak pusztulunk. Lássuk be egységben az erő. Amikor a Kárpát-medence népe egységes volt, sem Róma, sem Bizánc, sem a német hatalom nem tudott velünk mit kezdeni. Védeni tudtuk magunk a Kelet és ugyanúgy a Nyugat erőszak ellen.

A Magyar Vármegye Rendszer közel ezer éven át szolgáltatott a Kárpát-medencében egy olyan rendszert, amely képessé tette, hogy idegen származású népek együtt éljenek.¹

Az ősi magyar vármegyerendszer a magyar várakkal kezdődött, melyeket várnagyok irányítottak Könyves Kálmán király (1095-1116) uralkodása óta. A várkapitányok feladata volt megtartani függetlenségüket a királyi hatáskörtől. A jelen vármegyerendszer a XIV. században vált véglegessé. A vármegyéket „comitatus”-nek hívták. Werbőczy István a Tripartitum című könyvében, 1517-ben írta le a vármegyei törvényeket. Ezt a törvénykönyvet 1945-ig alkotmányként ismertük el. A Szent Korona Tant valamivel később csatolták hozzá, ami olyan szövetségi szervezet volt, amely összekovácsolta a központi, királyi hatalmat az autonóm vármegye hatalmával. Ebben a politikai rendszerben minden nemzetiség szabadon használhatta nyelvét és szokásait, amelybe sem a király, sem a helyi hatalom vagy ügyvitel nem akadályozhatta.

Kocsis István részletes leírást ad arról, hogy a Szent Korona Tan miként segítette a magyar önvédelmet.² A lakosság, amely e tannak oltalma alatt állt, a Szent Korona Tant vallotta a folytonos magyar alkotmány fennmaradás legjobb biztosítékának. A Szent Korona Tan valósította meg a nemzeti egységet,

¹ Dr. Varsányi Gyula: Regionalism in Practice – The Ethnographic Role of the Semi-autonomous County System of Historic Hungary, *Revue de Droit International* 1985 január-márciusi számában, Genfben (Dr. Mailáth István, *Krónika*, 1985. szept.)

² Kocsis István: „A trianoni pszihózisok” *Trianon Kalendárium*, 1997. 37. Szent Korona Misztérium 1997.

még a legnehezebb időkben is. Az ország legfelsőbb hatalmát a Szent Korona Tan szolgáltatta. E szervezet tagjai, a három politikai nemzet népei, a magyar, székely és szász népek, alkották a törvényeket. E törvényi rend 1848-ig állt fenn.

1867 után népszavazás útján történt a törvényhozás. A magyar állam korlátlan uralma szavatolva volt azzal, hogy nemcsak a király és a három politikai nemzet, hanem minden terület és város alávetette magát a Szent Korona Tan követelményének. Koronázással a Szent Korona felhatalmazta a királyt területbirtoklásra, amely ugyan nem volt a király saját birtoka, mert nem bírt örök érvénnyel. Az országban senki sem rendelkezett teljes hatalommal. A Szent Korona Tan alaptörvénye szerint a teljes hatalom az összevont politikai nemzet kezében volt. A feudális rendszert 1848-ban megszüntették, mivel a népjog lett meghirdetve, és 1867-ben az állampolgárok kapták a jogot. Ki kell emelnünk, hogy a Szent Korona Tan nem választotta szét, inkább egyesítette a különböző vallású csoportokat. Ezért e tan elősegítette a nemzeti egységet minden nemzetiségi és vallási elkülönülés ellenére is.

1919-ben Károlyi Mihály kormányának ügyvitele idején, Kun Béla és bandája, kiket Oroszországból küldtek hazánkba, megszüntették ezt az ősi, egyesítő tényezőt. 1945-ben, Rákosi Mátyás vezetése alatt eltörölték az ősi Alkotmányt és helyette a szovjet mintájú kommunista alkotmányt fogadták el.

A vármegyerendszer és a Szent Korona Tan az ország minden részéből küldött képviselőket. Ez a rendszer mindenkinek egyenlő jogokat biztosított. Az elnyomás, amivel a tótok vádoltak a trianoni tárgyalásokon, egyszerűen nem létezhetett. A vármegyei törvényhatósági testületen a tótok részvétele a bizonyíték erre. **A Felvidéken, amely most Szlovákia, és a környező területeken, ahol a tótok éltek nagy számban, a tótok képvisellete az ügyviteli hivatalokban, az alábbiakban látható. Trencsén megyében 40%, Túróc megyében 43%, Zólyom megyében 36%, Liptó megyében 37.5%, Bars megyében, 26%, Nógrád megyében, 23%, Gömör megyében, 24%, Szepes megyében, 29%, a képviselők mind jó viszonyban voltak magyar és német képviselőtársaikkal.**

Magyar védelem alatt fejlődött a kis szlovák etnikum néppé! 1920-ban már területi követeléssel állhattak elő. Ez a hihetetlen fejlődés egyedülálló Európában.

A rácok, horvátok és oláhok mind a török veszedelem idejében telepedtek le a Kárpát-medencébe, mint menekült népek. Láthattuk, a tótok elfogadták uralmunkat és évszázadokon át, egyetértésben éltek a magyar politikai rendszerben. A magyar vármegyerendszerben megtarthatták nemzeti jellegüket. Részt vehettek a Nemzetgyűlésen, amely döntött az ország kérdéses dolgaiban. Magas pozíciókat érthettek el, mint püspök, érsek, várispán stb. Az a tény, hogy ezer éven át nem olvadtak be a többségi magyar népbe, ez a legnagyobb bizonyíték arra, hogy nem óhajtottuk elmagyarosítani őket. Pontosan az ellenkezője történt velünk, mert amikor mi, idegen hatalom hibája által kisebbségbe kerültünk, az újonnan alakult államok erőszakkal akartak beolvasztani, ami elég nagy arányban sikerült is.

Sem a Nyugat politikusai, sem népei nem tudják, hogy Oroszország évszázados vágya volt a Földközi- és Adriai-tenger elérése, ennek érdekében idézték elő az orosz-török háborút. 1914-ben úgy nézett ki, hogy az oroszok már-már elérik céljukat, csak a Monarchia állt útjukban. Ezért hamis ígéretekkel szították a szabadságban élő kisebbségeket, ébresztgették nemzeti érzelmeiket. A cár bukása után, burkoltan, ez a cél folytatódott a csehek, tótok és rácok

között. Fő céljuk volt: fajtánk kiirtása. A cári Oroszország nem tudta célját befejezni, de kis szövetségesei majdnem.

Ha a szláv népek egyesülnének, akkor Nyugat-Európa nagyon nehéz jövőnek nézne elébe. Ezért Nyugat távlati érdeke nem a szerb, cseh, szlovák és oláhok támogatása, hanem egy igazságos határkiigazítás, ahol a bizonyítottan megbízható jól bevált vármegyerendszer újbóli törvény alkalmazása lépne életbe az alakulandó konföderáció törvényeként. Így megint képesek leszünk, vagy lennénk gát vagy híd lenni Kelet és Nyugat között.

Magyarország 1920-as felosztása, az új műállamok megalkotása, nem bizonyult sem hosszú életűnek, sem megbízhatónak, hiszen a kisebbségek hamis vádjai következtében jöttek létre, miszerint mi elnyomtuk őket.

Kossuth Lajos, az 1848-as Szabadságharc bukása után, mint elmenekült államférfi, javasolta a dunai népek föderalizálását. Kossuth a hangsúlyt a békés együttélés kialakításában látta, az idejétmúlt imperializmus helyett, ami ellen küzdve lett hazátlan!

Kossuth nem hangsúlyozta ki egyik nép felsőbbiségét sem. Kossuth konföderációs elképzelése egy dunai népi szövetség volt. Az ő terve nem zárta ki a Történelmi Magyarország lehetséges egységét. Kidolgozta a részletes konföderáció tervét, és különösképpen foglalkozott a kisebbségi kérdéssel. E tervet később a nép elfogadta, de nem valósíthatta meg, mivel Kossuth nem térhetett vissza; tudjuk, emigrációban halt meg. Kossuth tervét Mack és Noszlopy-val küldte haza 1851-ben, akik a forradalom előkészítésében is részesek voltak, ezért a javaslat a kormány kevés tagjához jutott el. Ez időben a nép előtt a javaslat ismeretlen volt. Ez a lelassított magyar érdekű politika hiánya tovább nehezítette a kisebbségi kérdés megoldását.³

Kossuth és Teleki gróf az emigrációban, 1850-ben meggyőződtek, hogy a dunai kisebbségi probléma megoldása kizárólag a konföderációval oldható meg. Ez lett volna az egyetlen út arra, hogy elkerüljük az ország csonkítást, ami Trianonban, sajnos megtörtént. 1848-as demokratikus szabadságharcunk sikertelenségét megérezte a magyar kisebbség is. A kisebbségek jutalmazásban részesültek, míg a magyarokat büntették.

A kisebbségi kérdés elintézésének kérdése három esetben is felszínre került a Kárpát-medencében, 1850, 1854 és 1859-ben. 1854-ben a szerbeket Obrenovic Mihály herceg képviselte Londonban, minket Kossuth Lajos.

Kossuth konföderációs eszméje nagymérvű ismeretről tanúskodik, melyet Obrenovic herceg és Klapka György tábornok támogatott. 1861-ben, Kossuth megint csak megjelentette tervét Jászy-ban.

A szerb Rastic Jovan irásából tudjuk, aki jó ismerője volt Obrenovic életének, a herceg mindent megtett a Londoni Egyezmény értelmében, hogy elterjessze a konföderáció tervét és így megoldják a kisebbségi kérdést. A szerb Obrenovic-misszió nem fejeződhetett be, a herceg hirtelen halála miatt.

Én úgy látom, ez volt az utolsó alkalom, amikor még a szerbek, és közöttünk egyezség jöhetett volna létre, mert Obrenovic komolyan vette a londoni Kossuth tárgyalást. Ezt akkor adta fel, amikor a budapesti tárgyalások eredménytelenek lettek. A magyar kormány, hogy megoldja a kisebbségi kérdést, engedményezési politikára váltott át.

A Békeparancs aláírása előtt, 1920. június 4-én Gróf Apponyi Albert kijelentette, hogy Magyarország elfogadja a határozatot, amely a népszavazást

³ Kostya Sándor: A Felvidék. 176. Kossuth Lajos összes munkái I.- XII. kötet. Budapest 1957. 32-33.

figyelembe veszi, és ennek alkalmazásához ragaszkodott. Ha ezt akkor elfogadják, elkerülhetjük volna az azóta folytatólagos közép-európai lázongásokat és a XX. század végén dúló jugoszláviai vérfürdőt. Ez azt is jelentette volna, hogy a három és fél millió magyar testvérünk nem került volna idegen uralom elnyomása alá. A legnagyobb tragédia részünkre, hogy a közben eltelt évek erőszakkal megváltoztatták e tájak demográfiai összetételét. Ezért el kell ismernünk, hogy ez felmérhetetlen területi veszteség volt számunkra, ami nemzeti megmaradásunkat azóta is fenyegeti. Bele kell nyugodnunk abba, hogy nem követelhetjük vissza Történelmi Magyarország határait. Ez azt jelenti, hogy a jövőben, minden okszerű megoldásnak, szilárd etnikai határ kijelölést kell alkalmazni, figyelembe venni a demográfiai ismereteket. Az eredeti magyar városok, ahol a lakosság túlnyomó részben magyar volt, vissza kell, hogy kerüljenek. Ez az egyetlen út, elkerülni egy előbb-utóbb bekövetkező forradalmat. Így építhetünk ki újra tartós településeket, megnyugvást, ami növekvő jólétet idéz majd elő. Meg kell adnunk az ott élőknek a szavazati lehetőséget, a hovatartozás felől.

1920 óta egyetlen állam sem javasolta a nyilvánvalóan igazságtalanul elrabolt, kapott területek visszaadását.

Amikor eljön az idő Közép-Európa újra rendezéséhez, a politikusoknak realiztikusnak kell lenniük, és el kell követni mindent, hogy az utód-államok kisebbségi sorba került magyar népközössége visszakaphassa nemzeti jellegzetességét, anyanyelvét, élhessen szokásaival, megkaphassa az óhajtott autonómiát, még azon a vegyesen lakott területen is, amelyet ez oknál fogva nem lehet talán visszacsatolni az anyaországához. Az is elképzelhető, hogy ezek a népközösségek egy táji egységhez kapcsolva egyesüljenek, autonóm térségként, a konföderációban. De ez csak akkor vihető végbe, ha az utód-államok feladják a parancsuralmukat, leállítva a kisebbségi elnyomást.

A trianoni határozat hibája az volt, hogy a Nagy Hatalmak felosztottak egy történelmileg és földrajzilag egységes területet, ahol a határokat a természet szabta. A Kárpát-medence egy központkereső vízhálózat. Ezt az egységet kell visszaállítani. Ilyen nyilatkozatok gyakran jelennek meg az újságok hasábjain. Mi nem tekinthetjük véglegesnek a jelenlegi helyzetet, már csak azért sem, mert a Szovjetunió megszűnt, amely a status quo fenntartását szorgalmazta.

Másik ok, amiért vissza kell állítani a Kárpát-medence egységét, az a mellékfolyók gondatlan kezelése, amely a felvidéki Bodrog folyó vizét, cserző műhely szennyét és csersavat, minden tisztítás nélkül engedték a folyóba, amely különösképpen a kezdetben olyan mérvű volt, hogy a folyó vize barnává változott. A csersav és egyéb vegyi anyagok, kipisztították a halakat és a bűzt már messziről érezni lehetett. A Bodrogot, a második szennycsatornának nevezik, a Sajó folyó után.⁴ Az ember csinálta műhatárok, melyeket Trianonban határoztak meg, a folyók forrás vidékét majdnem mind az utód-államoknak juttatta, amelyek egy-két kivétellel, mind a központ, vagyis hazánk felé hozzák a halálos mérget. Mivel ezek a műállamok ellenséges érzülettel vannak irányunkban, nem érdekli őket a folyók szennyezése, amely ívó vizet ad Budapest, Szeged, Szolnok, Kecskemét, és az egész ország népének. Szükséges mielőbb létrehozni egy dunai konföderációt, hogy a Kárpát-medencét egyesíthessük megint, és megakadályozzuk a magyar nép vegyi mérgezését. Központi elhelyezkedésénél fogva, Magyarország nélkül, a Duna völgyében

⁴ Lázár István: *Kiállt patak vára*, 1980, 247.

nem lehet politikailag, és gazdaságilag jól működő rendszert létrehozni. Ez az egyesítés lehetséges, mert ez a magyar nép és minden dunai nép óhaja.

Mi történt 1920 óta Csehszlovákiában? Az állam kétszer is szétesett. Azok a politikusok, akik igazából keresik a kisebbségi kérdés megoldását, vegyék azt a fáradságot, hogy tekintsenek bele Szlovákia kisebbségi törvényeibe. Nem kell többet mondanom, mert meggyőződhetnek arról, hogy a kisebbségeknek itt joga nincs. Sem a csehek, sem a szlovákok nem érettek más nép vezetésére. Ugyanez áll az oláhokra és a szerbekre is. Az osztrákok sem engedik használni a kisebbségek nyelvét. Még annak említése is tilos, hogy 1920-ig Burgenland magyar terület volt. **A Trianon előtti Magyarországon, a kisebbségek egy évezreden át használhatták nyelvüket és élhettek szokásaikkal.**

Volt egy pár év, amikor kormányunk papíron ugyan nem fogadta el a kisebbségeinek követelését, de ne felejtjük el, hogy a magyar nép ugyanolyan elnyomott volt a Habsburg uralom alatt, vagy gyakran még jobban, mint a kisebbségek. Hazánk hivatalos nyelve egy évezreden át a latin és a német volt. A francia forradalom eszméje, ugyanúgy felvillanyozta a magyar nemzettudatot, mint tette a többi nemzetiséggel. Nem meglepetés, hogy ilyen körülmények között, mi is ragaszkodtunk az erő megtartásához, mint szuverén állam, és nem akartuk e jogunkat átadni azoknak, kiket évszázadon át védtünk, oltalmaztunk a tatár-török és Habsburg imperializmus ellen.

Kossuth Lajos, már 1849-ben javasolta a konföderációt, és az utána következő magyar kormány első volt Európában autonómiát adni a kisebbségeknek. A franciák még a napjainkban is megtagadják a baszkok autonómiáját.

Kindles József tanár szerint, az európai népeket osztályokra osztották, úgymint nemzeti kisebbségű és nemzeti többségű nemzetek. A nemzeti többség ez államokban több jogot élvez, mint a kisebbség. **Az ilyen irányvonal, amely több jogot ad a többségi népnek, az ellentétben áll az Európai Emberi Alapjog Törvény, 14-ik cikkelyével.**

A Nagy Hatalmak nem akarnak hallani Erdély autonómiájáról. A határkiigazítás, vagy Erdély autonómiája lenne e terület legjobb megoldása, azért, hogy tartós békét érhessünk el. Erdély évszázadokon át fejedelemség volt, saját ügyvitellel és törvényhozással, magas kultúrával és gazdagsággal, de a Magyarországhoz való tartozást a nép nem felejtette el.

Én a Duna Konföderációnak vagyok a támogatója. Javaslom a Szent Korona Népe éljen továbbra is együtt, a Szent Korona Tan törvényei szerint, ahol egyik nép sem uralkodott, és nem fog a jövőben sem uralkodni a másik fölött. Ez egy évezreden át bevált és elfogadott törvényesség volt. Ha az elmúlt évezredet összehasonlítjuk a Trianon óta eltelt száz évvel, akkor látni fogjuk a Szent Korona Tan törvényeinek előnyét.

A konföderális egyesülés nyújtja a leghathatósabb védelmet az itt élőknek. Hogy az megvalósulhasson, az államoknak be kell látniuk, hogy egymásra utaltak. A közös sorsvállalásra van szükség. Az itt élő népeket ugyanaz a veszély fenyegeti, és szorult helyzetükben a közös baráti kapcsolat segíthet. Mindezeket a tényeket figyelembe kell venni a közös érdekvédelemben, ami nem más, mint nemzeti öntudat. A nemzeti öntudat megmagyarázható a hazafiasság megnyilvánulásában, amikor az ország lakossága együtt harcol, saját érdekeiért, és nem, amikor arra kényszerítik.

Megoldás a Kárpát-medencei népközösségi kérdésben egy konföderáció létrehozása Szlovénia, Szlovákia, Erdély, Horvátország, Magyarország és Lengyelország részvételével. A konföderáció az ősi magyar vármegyerendszert és a Szent Korona Tan törvényeit alkalmazná, mivel ez volt a leghosszabban tartó, a legjobban bevált, igazságos és legdemokratikusabb törvényesség egész Európában.